

EL LLENGUATGE

Idees europees ^{2/11/1976}

Ara que les assemblees de tota mena proliferen que fa goig de debó, i que se'n celebren als medis més insospitats i en les circumstàncies més insólites, hom ha après, si més no, a escriure correctament la paraula assemblea, que presenta una discrepància ortogràfica respecte a la forma corresponent del castellà: la vocal de la segona síl·laba, que és una e en català i una a en castellà. Es el mateix cas de mots com ara meravella, emparar, enyorança o monestir, que trobarem inclosos a totes les llistes que figuren als capítols sobre vocalisme dels tractats pràctics de gramàtica i ortografia. Però el que alguns no han après encara a escriure és la forma del plural, de la paraula assemblea, que recentment hem vist, a més d'un lloc, escrita d'aquesta manera: «assembleas».

Una de les normes més conegudes de la nostra gramàtica és aquella segons la qual en la formació del plural dels mots acabats en a àtona, a més d'afegir-se una s a la forma del singular, es canvia la a final en e. En diem la regla dels plurals femenins, per tal com són legió els mots femenins —noms i adjectius— acabats en a. I no se n'escapen, d'aquesta regla, ni mots com assemblea, encara que la seva aplicació hi comporti la coincidència de dues e: assemblees. Hi deu haver, certament, com una mena de repugnància instintiva a l'escriptura de dues e consecutives —del conjunt ee—, perquè són ben nombrosos els qui, coneixent i aplicant perfectament la regla dels plurals femenins, deixen d'observar-la en mots com ara assemblea, idea, europea, atea, hebrea, marea, odissea, platea, lliurea, etc. Però cal vencer aquesta mena de reserva. Es pot dir que la regla dels plurals femenins no té cap excepció i, per tant, cal aplicar-la sense contemplacions a tots els mots que hem indicat i similars: assemblees, idees europees, les odissees a través de les mareas, hebrees i atees, les lliurees per les platees, etc.

ALBERT JANE